

Ναί, κι αυτά «ὅλον συγκροτοῦν τὸν Θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας»
(Σημειώσεις ἀπὸ ἓνα ἀκόμη Ἱερατικὸ Συνέδριο)

Εἶναι ἀλήθεια πιά, ὅτι ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, ὅσο τὰ σκαλιὰ πρὸς τὸ βάθος τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸν ἐγκόσμιο βίο ἐλλαττώνονται, τόσο καὶ συνειδητοποιεῖς, πὼς οἱ μεγαλες εὐκαιρίες, οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, εἶναι ἀπλᾶ πράγματα μὲ ἀξία ὡστόσο ἀμύθητη. Κι ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ἀσφαλῶς, πὺ καταλύουν τὴν ἀπανθρωπία καὶ τὴν μεταποιοῦν σὲ φιλανθρωπία, σὲ ἐπικοινωνία φωτεινὴ, σὲ διδαχὴ ἀθάνατη. Ἔστω κι ἂν τὸ χρονικὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συναντήσεως, τῆς διαπροσωπικῆς σχέσης, εἶναι ἐλάχιστο. Εἶναι ὅμως ἱερὰ στέρεο, θεοφιλές καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀπαιτούμενο. Γιατὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπικοινωνία ἐμβρυωδῶς λειτουργεῖ τὸ Μέγα Συνοδικόν ἢ, μᾶλλον, αὐτὴ ἡ συνάντηση - ἐπικοινωνία εἶναι τὸ κλειδὶ πὺ ἀνοίγει τὴ θύρα τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ θὰ ἐξηγήσω στὴ συνέχεια αὐτὰ πὺ θέλω νὰ πῶ.

Ἐνα Ἱερατικὸ Συνέδριο ἴσως νὰ φαίνεται μιὰ ἀπλῆ, καθιερωμένη καὶ γιὰ κάποιους ἀνιαρὴ συνάθροιση, ὅμως στὴν πραγματικότητά εἶναι μιὰ προέκταση τοῦ ἱεροῦ μηνύματος τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο πὺ ψάλλουμε: «Εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσεν...». Κεκλημένοι, λοιπόν, εἴμαστε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο σὲ αὐτὴν τὴν σύναξη, ὄχι γιὰ νὰ ἀκροασθοῦμε τὴν ἀ' ἢ τὴν β' εἰσήγηση καὶ νὰ συζητήσουμε πάνω σὲ καίρια καὶ ποιμαντικὰ θέματα πὺ μᾶς ἀφοροῦν, ἀλλὰ, πρωτίστως, γιὰ νὰ πιστοποιήσουμε τὸ γεγονός τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ εἶναι παρόντες, τόσο ὁ Ἐπίσκοπος, ὅσο καὶ ὅλος ὁ κλῆρος, πὺ διακονοῦν καὶ μὲ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον ποιμαίνουν τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία τους. Γιὰ τὴν Ὅποια ἔχουν ὑποχρεώσεις καὶ ἀναφαίρετα δικαιώματα πνευματικῆς πατρότητος καὶ φιλαδέλφου φροντίδος.

Μάλιστα, δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, πὼς ἡ κάθε Ἱερατικὴ σύναξη εἶναι καὶ μιὰ ἀκόμα ἐπιβεβαίωση τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο καὶ λειτουργεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ πρῶτα τὰ πρωτοχριστιανικά, μὲ τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο (βλ. Πρξ. 15, 6-11) νὰ γίνεται ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος πάνω στὸν ὁποῖο καὶ στηρίχτηκαν ἀργότερα οἱ μεγάλες Σύνοδοι (βλ. Οἰκουμενικές, Τοπικές κ.λπ.). Λιθάρι, λοιπόν, στὸ οἰκοδόμημά τους εἶναι ἀναμφίβολα καὶ τούτη ἡ Σύναξη.

Ὡστόσο, στὴν ἄλλη της ὄψη, αὐτὴ ἡ Ἱερατικὴ συνάντηση παρουσιάζει καὶ μιὰν ἄλλη πτυχή. Ἀνθρώπινη πτυχή, πασπαλισμένη μὲ τῆς χαρμολύπης τὴν ἄχνη καὶ φωτισμένη μὲ τῆς ἀλήθειας τὸ ἄσβυστο τὸ κερὶ. Γιατὶ πέρα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ πού εἰπώθηκαν, αἰωρεῖται καὶ τὸ ἄλλο, τὸ μέγιστο τὸ ἐρώτημα: Ἀλήθεια, μήπως αὐτὴ ἡ Σύναξη ἦταν ἓνα τραπέζι ἀποχαιρετισμοῦ; Δηλαδή, μήπως κάποιιο ἀπὸ μᾶς θὰ γραφοῦν στὰ Δίπτυχα τῶν ἱερῶς κεκοιμημένων στὸ ἄλλο, τὸ μελλοντικὸ, μὲ τὴ Χάρη Του, Συνέδριο; Καὶ φυσικὰ θὰ ὑπάρξουν οἱ ἀπόντες, ὅπως ὑπῆρξαν καὶ ἐφέτος μὲ ἐκείνους, πού τὰ ὀνοματὰ τους ἀκούστηκαν στὸ Μνημόσυνο πού τελέστηκε: ὄχι, ἀσφαλῶς, τυχαῖα, γιατί κι αὐτὸ ἦταν καὶ εἶναι τὸ ἀναπόσπαστο κομμάτι μᾶς τέτοιας Σύναξης καὶ δὴ Ἱερατικῆς. Κι αὐτὸ γιατί μαζὶ μὲ τοὺς παρόντες θέση, καὶ μάλιστα περίοπτη, ἔχουν καὶ οἱ ἀποιχόμενοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ πού ἡ Ἐκκλησία δὲν λησμονεῖ καὶ τοὺς μνημονεύει. Λὲς καὶ τοὺς προσκαλεῖ κι αὐτοὺς σὲ τούτη τὴ συντροφιὰ... Ὅπως κάποτε θὰ γίνει καὶ μὲ μᾶς...

Ἀλήθεια, ἀμφιβάλλει κανεῖς;

Χαλκίδα 16 - Σκόπελος 19 Ὀκτωβρίου 2018

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου